

Posudek bakalářské práce

Název práce: Korea za japonské okupace v době 2. světové války

Studijní obor: koreanistika

Autor/ka práce: Dorota Danielová

Vedoucí práce: doc. Miriam Löwensteinová, Ph.D.

Oponent: Tomáš Horák, Ph.D.

Bakalářská práce Doroty Danielové se věnuje poměrně složitému, nicméně zajímavému tématu japonské okupace Koreje. Náročnost tohoto tématu spočívá především v tom, že jeho zpracování vyžaduje uvážlivou práci se zdroji a jejich kritické hodnocení, aby bylo možno se oprostit od jednostranně negativních emotivních soudů formulovaných v řadě zjednodušujících klišé, se kterými se lze setkat v nacionalisticky laděné historiografii. V tomto ohledu měla autorka paradoxně štěstí, protože téměř opomíjí dostupnou korejsky psanou literaturu (z toho mj. pramení i chyby v prepisech příležitostně uváděných korejských vlastních jmen a termínů - např. poslední korejský panovník není Sudžong, nýbrž Sundžong, Sekta nebeské cesty není Čchöngtogjo ani Čöndogjo, ale Čchöndogjo, ženské oddíly nejsou čchönsindä, ale čöngsindä apod.) a čerpá téměř výhradně ze zdrojů anglicky psaných, které jsou i v případě korejských autorů obvykle umírněnější ve svých soudech, než ty z "domácí", korejské proveniencce.

Prvním nedostatkem práce, na nějž narážíme již od první věty úvodu "Toto historické téma je jedno z nejkontroverznějších témat v dějinách korejské historie", je poměrně velký počet stylistických neobratností a celkově slabá jazyková úroveň. Práci lze vytknout také metodologická pochybení. Pokud má jít o práci historickou, měla by autorka mít alespoň povšechné teoretické zázemí a představu o metodách práce historických věd. Tvrzení ze závěru, že "práci psala na základě historických pramenů a svědeckých výpovědí" spíše nepřímě svědčí o neznalosti základních pojmů, resp. o nerozlišování mezi prameny a sekundární literaturou. Píše např. o různých smlouvách (protektorátní, o anexi, normalizační atd.), ale prakticky nikde s nimi jako s historickými prameny nepracuje, pouze do svého vyprávění zahrnuje odkazy ze sekundární literatury. Ilustrativní je v tomto ohledu kapitola 8.2.3 věnovaná normalizační smlouvě z roku 1965, kde se neobjevuje ani jediná citace původního textu. Prohazování číslic v citované tabulce na základě vlastní domněnky o "logičnosti" údaj také asi není zrovna nejjšťastnější metodou.

Další připomínka se týká úrovně zpracování jednotlivých témat. Vzhledem k danému rozsahu práce je vyšší míra zjednodušení nevyhnutelná, ovšem v takovém případě je o to víc třeba dbát na to, aby poměrně omezené a ne vždy důsledně podložené argumenty nevedly k příliš silným a kategorickým závěrům, které bývají ve své schematičnosti zavádějící. Předkládaná práce právě k tomuto nešvaru inklinuje a často sklouzává do vyprávění

proloženého řadou zdánlivě samozřejmých tvrzení, která zůstávají nepodložena, nebo vycházejí z údajů, u nichž není uváděn jejich zdroj (slušelo by se ostatně uvést i to, odkud jsou převzaté obrázky v příloze). Až příliš často se také setkáváme s "podsouváním" typu "Japonci chtěli", "Japonci nečekali", "Japonsko se obávalo", "Japonsko nemělo v úmyslu", "vzteky nemohl skončit jinak, než", "Nejvíce jim (Korejčům) bylo trnem v oku..." atd.

Je třeba uznat, že Dorota Danielová ve snaze "uceleně popsat dobu s jejími úskalími..." prostudovala určité penzum odborné literatury, ovšem způsob, jakým takto získané vědomosti prezentuje v bakalářské práci je neuspokojivý. S ohledem na výše uvedené připomínky doporučuji práci k obhajobě s navrhovaným hodnocením **dobře**.

V Praze, dne 13.9.2010

Tomáš Horák, Ph.D.